

Forslag om et hovedstadsråd.

Nærværende lovforslag bygger i det væsentlige på hovedstadsreformudvalgets forslag, men indeholder dog visse afvigelser herfra:

Der foreslås således en lidt ændret afgrænsning af *hovedstadsrådets* opgaver. Det skyldes for det første, at forslaget til lov om miljøbeskyttelse (F. 155, 1972-73) udvider forureningsbekæmpelsen til at angå en række former for forurening og ikke blot vandforurening. For det andet har spørgsmålet om varetagelsen af områdets vandforsyningsproblemer været genstand for videre overvejelser efter afgivelsen af hovedstadsreformudvalgets betænkning.

Endvidere foreslås hovedstadsrådets virksomhed finansieret ved *ligning på amtskommunerne* i området og *de to centralkommuner*, hvor hovedstadsreformudvalget foreslog, at hovedstadsrådet skulle udskrive et særligt tillæg til den amtskommunale indkomstskat, respektive den kommunale indkomstskat i Københavns og Frederiksberg kommuner.

Til at forberede og planlægge hovedstadsrådets virksomhed forud for dettes oprettelse pr. 1. april 1974 foreslås endelig nedsat et *fællesudvalg* valgt efter samme principper som hovedstadsrådet.

De kompetencemæssige og administrative problemer i forbindelse med etablering af et hovedstadsråd.

Som nævnt foran har der stedse været enighed om, at den administrative struktur i hovedstadsområdet ikke kan etableres i ét niveau, d. v. s. som én kommune. Den tilstræbte koordination af løsningen af en række fællesopgaver i området, der er selve målet for en hovedstadsreform, må derfor henlægges til et overordnet organ med selvstændig kompetence i forhold til de kommunale råd, hvis virksomhed skal koordineres. En sådan koordination vil dermed kræve en selvstændig administrativ indsats af det koordinerende organ ved siden af den administrative virksomhed, som de kommunale organer i området udøver.

Denne meradministration er prisen for at opnå det tilstræbte mål, men det er ikke uden videre ensbetydende med, at der opstår „dobbeltkompetence“ eller „dobbeltadministration“ i forvaltningsteknisk forstand.

Dobbeltkompetence i denne forstand foreligger, hvis lovgivningen lader flere offentlige myndigheder træffe afgørelse om samme forhold. Hovedstadsreformudvalget, der lagde megen vægt på at undgå dobbeltkompetence, påpegede, at risikoen herfor kunne fjernes eller i al fald begrænses, såfremt der

fastsættes klare, entydige kompetencebestemmelser i de følgelove, der fastlægger hovedstadsorganets beføjelser og opgaver. I overensstemmelse hermed foreslog udvalget som et almindeligt princip for kompetencefordelingen, at hovedstadsrådet skulle have den afgørende kompetence i forhold til kommunalbestyrelserne og amtsrådene på de opgaveområder, der blev henlagt til hovedstadsrådet. Kommunalbestyrelsernes og amtsrådenes beføjelser skulle ophæves eller begrænses i samme omfang, som disse beføjelser blev henlagt til hovedstadsrådet.

I det omfang dobbeltkompetence udelukkes, vil en typisk årsag til *dobbeltadministration* samtidig være fjernet.

I bestræbelserne for at *begrænse den samlede administrative indsats* i en treleddet hovedstadsstruktur foreslog hovedstadsreformudvalget endvidere, at løsningen af områdets fællesopgaver skulle søges koncentreret i et samvirke af højst to administrative led på det lokale plan. Dette princip indebærer, at i de tilfælde, hvor løsningen af fællesopgaverne ikke henlægges udelukkende til hovedstadsrådet, skal opgaverne løses i et samvirke mellem hovedstadsrådet på den ene side og enten kommunerne eller amtskommunerne på den anden side. I det omfang princippet følges, udelukkes det, at den treleddede struktur i sig selv fører til en treleddet administrativ behandling af sagerne.

Den meradministration, der som nævnt under alle omstændigheder vil være prisen for en koordinering på et overordnet administrativt niveau, vil i øvrigt normalt have en *anden karakter og funktion* end den virksomhed, der skal koordineres. Den planlægningsvirksomhed, som hovedstadsrådet skal varetage som regionplanmyndighed, tager således sigte på en oversigtlig planlægning for hele hovedstadsområdet under anlæggelse af en helhedsvurdering, medens kommunalbestyrelserne skal udfylde regionplanens rammer ved supplerende planlægning for vedkommende kommune. Den konkrete detailplanlægning og udførelse af de enkelte anlæg forbliver hos de udførende myndigheder. — Kun hvor hovedstadsrådet skal fungere som *godkendelsesmyndighed*, må man forvente, at rådet skal befatte sig med en detaljeret vurdering af forelagt materiale. Det vil være tilfældet, hvor rådet — som udslag af decentraliseringsbestræbelser — erstatter en statsmyndighed, som hidtil har haft godkendelsesbeføjelsen. Det gælder eksempelvis efter lovforslaget om regionplanlægning i hovedstadsområdet, når hovedstadsorganet skal overtage godkendelsen af kommunernes oversigtlige byplaner (dispositionsplaner) og partielle byplanvedtægter.